

Predmet: *Tenja II* (opt. Boža Vidaković i Žarko Čubrilo)

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 01/12

Broj optužnice: KTO br. 1/12

Optužnica podignuta: 22.06.2012.

Tužilaštvo: Snežana Stanojković, zamenica tužioca za ratne zločine

Krivično delo: opt. Boža Vidaković - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144 KZ SRJ i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ

opt. Žarko Čubrilo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.142 st.1 KZ SRJ

Optuženi: Boža Vidaković i Žarko Čubrilo

Branioци: adv. Branko Dimić, branilac opt. Bože Vidakovića

adv. Simo Knežević, branilac opt. Žarka Čubrila

Punomoćnik oštećene Ivke Trajković: adv. Marina Kljaić

Sudsko veće: sudija Dragan Mirković-Nikićević, predsednik veća

sudija Olivera Anđelković, članica veća

sudija Tatjana Vuković, članica veća

Glavni pretres: 29.10.2012.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećene

Optužnica

Optuženi Boža Vidaković, kao komandir četvrte čete TO Tenja, i Žarko Čubrilo kao pripadnik TO pri Štabu TO Tenja, terete se da su u Tenji, Republika Hrvatska, u periodu od 07. jula do kraja avgusta 1991. godine, izvršili ratni zločin protiv ratnih zarobljenika i ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Boži Vidakoviću stavlja se na teret ubistvo ratnog zarobljenika, pripadnika MUP-a Hrvatske, Đure Kiša, koga je 07. jula 1991. godine izveo ispred zgrade štaba TO, vodeći ga ruku vezanih bodljikavom žicom, i pucao u njega u hodniku bioskopske sale „Partizan“ iz automatskog oružja u predeo glave i tela. Takođe se tereti da je u periodu od 07. jula do kraja avgusta 1991. godine protivzakonito zatvorio sedam hrvatskih civila – Mariju i Marka Kneževića, Mandu Banović, Franju Fučeka, Nedeljka, Elizabetu i Franju Gotovca, u kući Perice Ćosića u Tenji, i predao ih NN licima koja su ih ubila.

Optuženi Žarko Čubrilo tereti se za protivzakonito zatvaranje i ubistvo 11 hrvatskih civila polovinom jula meseca 1991. godine, tako što je uz pomoć dvojice pripadnika TO Tenja, iz improvizovanog zatvora u Tenji izveo Ivana Valentića, Mariju Cerenko, Anu Horvat, Katicu Kiš, Peru Mamić, Josipa Medveda, Stipu i Evicu Penić, Josipa Prodanovića, Vladimira Valentića i Franju Burča, naredio da im se vežu ruke i da vezani uđu u kamion, a zatim ih odveo do stočnog groblja u blizini Bobote, gde je naredio pripadnicima TO da podignu ceradu a civilima da izađu iz kamiona, i pri njihovom izlasku, pucanjem u glavu iz automatskog oružja, ubijao jednog po jednog.

Saslušanje optuženog Bože Vidakovića

Negira izvršenja oba dela za koje se tereti, zgražava se nad optužnicom i zaklinje u decu i petoro unučića da je nevin. Oštećenog Đuru Kiša kao ratnog zarobljenika nije mogao ubiti 07. jula, jer tog dana nije dolazio do štaba TO. Za njegovo ubistvo čuo je tek sutradan. Tek kada je izašao iz Hrvatske čuo je priču da je on ubio Đuru Kiša. Na zahtev člana veća, da objasni razliku u svojim iskazima, jer je u istrazi izjavio da je tokom jula meseca 1991. godine od Jovana Rebrače, komandanta TO Tenja, čuo da se priča da je ubio Đuru Kiša, ne daje nikakvo objašnjenje, već izjavljuje da ga ti navodi Rebrače nisu uznemirili. Nikakve civile nije vodio niti zatvarao. Izvršio je popis svih meštana nesrpske nacionalnosti koji su bili u njegovoj zoni odgovornosti, a zabeležio je i podatke gde im se nalaze članovi porodice. Procenio je da su pripadnici njegove čete ugroženi, jer je kuća porodice Gotovac bila prva do vatrene linije, u kući su imali telefon, a sin im je prebegao kod ustaša, pa su mu mogli javiti o položaju njegove čete. Iz tog razloga je naredio da se oni dislociraju. Civili su bili u nadležnosti civilne zaštite za koju je bio zadužen Mile Jajić, pa mu nije poznato u kom periodu su svi dislocirani u kuću Perice Čosića. Svi civili su bili „slobodni“, mogli su otići svojim kućama „kada god požele“, ali su to morali najaviti i ići u pratnji da bi se videlo šta uzimaju iz svojih kuća. Poznato mu je da su ubijeni ali on nema ništa sa tim, jer nije imao obavezu da o njima vodi računa. Sva lica koja su bila u kući Čosića je viđao – povremeno ih je obilazio i pitao da li je sve u redu. Ne zna kada su civili odvedeni iz kuće Čosića – to je primetio, ali o tome nije nikoga obavestio u štabu TO, jer nije imao obavezu da o njima vodi računa. Na pitanje predsednika veća da objasni zašto ga više svedoka spominje u vezi sa protivzakonitim zatvaranjem i odvođenjem civila, izjavljuje da je ta priča krenula od jedne budale Radišića i da su je kasnije svi prihvatili.

Saslušanje optuženog Žarka Čubrila

Negira da je ubio zatvorene civile, jer u tom periodu nije bio u Tenji. Tenju je napustio 08. jula 1991. godine i otišao kod rođaka u Bački Gračac. Za vreme boravka u Tenji, od 01. do 08. jula nije bio nigde angažovan, nije bio pripadnik TO Tenja, niti je bio naoružan. U Tenju se vratio početkom septembra 1991. godine i boravio kao civil par dana u Baletinoj kući, u kojoj je tada bio štab TO. Prilikom ponovnog dolaska u Tenju, u decembru 1991. godine, kada je želeo da obiđe svoju kuću koja je bila u novom delu Tenje, sreo je sada pokojnog Savu Jovanovića. Sava mu je tom prilikom ispričao da su on i Jovo Ličina, zajedno sa Milanom Macakanjom, ubili jednu grupu hrvatskih civila iz Tenje, da bi osvetili svog prijatelja Živka koji je ubijen u Osijeku. U Tenju je odlazio jednom mesečno, i u kafani kod Dobrivoja često je slušao priče da je civile iz Tenje pobio Milan Macakanja. Tu priču mu je 1996. godine potvrdio i sam Macakanja, kada mu je rekao da napušta Tenju jer je zabrljao. Rekao mu je da je sve počelo kada se njegova ćerka udala za Hrvata mimo njegove volje, pa kada je čuo da mu je zet u ustašama, doneo je odluku da ubije njegovu majku Anu Horvat, nakon čega je to uradio zajedno sa Jovom i Savom. Macakanju je sreo 1997. godine u Crnoj Gori, bio je na ručku sa njim i zajedničkim prijateljem Nemanjom Jovčićem. Nikada nije pretio Macakanji, samo ga je prijateljski upozorio da radi vlastite bezbednosti ne odlazi u Hrvatsku. Jovu Ličinu ne poznaje. Njega je prvi put video u sudu, tokom istrage. Na predočavanje predsednika veća da sada prvi put navodi da mu je Macakanja priznao ubistvo civila među kojima je bila i njegova prija Ana Horvat, i da ima saznanja da je to uradio zajedno sa Jovom Ličinom, optuženi navodi da je laik za pravo, pa je mislio da o tome ne može da govori jer nema neposrednih saznanja. Smatra da ga Jovo Ličina tereti kako bi izbegao vlastitu odgovornost.